Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Til Madonna.

Citation: Richardt, Chr.: ”Til Madonna.”, i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid65388/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

En, som nys af Dybets Favntag
frelstes ved en Bøn af hende,
En, som gjennem Helgenglansen,
kan sin hvide Rose kjende!
Over Kjortlens grove Folder
Krucifixet fast hun holder,
som om Læben vilde sige:
Tak den ene Naaderige!

Til Madonna.

Hjælp mig, Madonna,
allerhelligste Mø,
og vil Du ikke,
saa hjælp mig at dø!

Hans Blik var en Sol
til at vaagne ved;
hans Ord var et Nynn
om Kjærlighed.

Og han stod ved min Dør
saa kjæk og saa rank,
og han gav mig en Sølvpil,
maaneskinsblank;

Og alle de røde Roser,
som over Gjærdet gaar,
lagde han i mit Vindve
eller vandt om mit Haar.

-- Men i Søndags i Vignen,
ved Fuldmaanens Glans,
gik han *mig* forbi
og tog Nina til Dans;

Han som aldrig sansede
de andre Pigers Vej,
han som aldrig dansede
med Andre end mig!

Hører Du, Madonna
i Kjerternes Glans:
Mig gik han forbi
og tog *hende* til Dans!

Da greb jeg min Pil
med en underlig Lyst,
jage den vilde jeg
i hans troløse Bryst.

Ja hør mig, Madonna
med de himmelske Blikke,
dræbe ham vilde jeg —
men jeg meente det ikke!

— Nu ligger Pilen
den dybeste Brønd;
men her i mit Hjerte
den brænder iløn.

Tre Gange har jeg
stængt ham min Dør,
dog elsker jeg ham
ligesaa højt som før.

O, send ham endnu
en eneste Gang,
da veed jeg nok To,
der vil mødes i Sang;

Da veed jeg nok To,
der vil kysses iløn,
som Orangerne kysses
i Løvgangen grøn!

— Saa skal Du faa det Halsbaand,
jeg har baaret saa tidt,
for dit er saa gammelt
og det syner saa lidt;

Og alle de røde Roser,
som over Gjærdet gaar,
dem skal jeg bringe Dig
og slaa om dit Haar!

Ja, søde Madonna
med de himmelske Blikke,
hvisk ham i Øret,
at jeg meente det ikke!

En Munk.

Min Celle gjenlød af Psalmesang,
nu brænder mit Blod derinde!
Mit Klosters kjølige Søjlegang
kan ej min Længsel binde;
thi fra den Time, jeg hende saae,
er al den Syngen gaaet istaa,
som gik med Klosteruhret!
Og Kilden hvisker om Fjeldets Luft,
og hvert et Blomsters krydrede Duft
lokker mig ud af Buret.

Jeg kan ikke bede min Rosenkrans,
kun Læben Perlerne følger;
og hende seer jeg i Kjertens Glans,
bag Virakskyernes Bølger;
med Tiggerposen jeg Mil paa Mil
gaar tilfjelds for at tigge et lønligt Smil,
for en Sølvpils Glimt at fange;
og kaster jeg mig paa Lejet hen,
er Dødninghovedet mig en Ven —
men for mig selv er jeg bange.

O Moder, hvi bandt Du et tolvaars Barn
med Kirkens hellige Kjæde, —
mit Munkeløfte er nu det Garn,
som Djævlen holder mig rede!
Jeg er ikke skabt til Helgen, jeg,
de tusinde Tvivl fortære mig,